

п е р е щ, ь

№ 15-16. КИЇВ, 1945 Р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ.

РІК ВИДАННЯ ІV.

НОВА ПЛАНЕТА

Місяць. — Кажуть, Сонце, що ти колись погаснеш?
Сонце. — Нічого, в мене тепер є надійний заступник — П'ятикутня Зоря.

Малюнок О. Козюренка.

— Цього тигра привезли живого з Африки.

А цього тигра я вбив на Одері.

СТАРОСТА

Пишу вам, друзі, неспроста,
Абищо написати.
Усе село цього листа
Повинно прочитати.

Іще раз наша узяла
І винен знов Рахуба:
Спіймав я старосту села —
Продавця й душогуба.

А був би втік, як би не я,
Про це ми скажем сміло,
А як сплав я Кудлая, —
Це зовсім інше діло.

Затримав я (в Берліні ж знов)
Одну мару похмуру.
На всякий випадок зайшов
Із ним в комендагуру.

Комендатура аж гуде,
Така там німців маса.
Сиджу й дивлюся, як веде
Себе арійська раса.

Вивчаю звички їх, нуда,
Малюю на папері.
Аж гульк, знайома борода
Просовується в двері.

— Хома Кудлай!.. Ну, щоб я
вмер,

І дух його падлюки.
Хотів гукнути — ей, ком гер!
Та взяв себе у руки.

Із комендантом перш нехай...
А ти, Ванько, послухай.
І ось почав цей самограй
Скрипіть, аж в'януть вуха.

— Мене старого силоміць
В Німеччину загнали...
Знущавсь, глумився клятий
фринець.
Та волі й ми діждали...

Ох, як же тяжко нам було,
З живих мотали жили.
Спалили все мое село,
Дітей і жінку вбили...

Пустив у хід увесь свій хист
Оцей старий собака,

Скривився, хлипув, як артист—
І в сім річок заплакав.

— Я вірив, каже, в їх капут.
Пошли ж вам боже щастя...
Як сирота я хтів би тут
На помсту їм зостаться...

Я розізлився на нього вкрай,
Не вдарив тільки чудом. —
закричав: — Хома Кудлай!
Дивись на мене! Юдо!

Він стрепенувся і присів,
Зробився менший вдвічі,
Та поборовши біль і гнів,
Дививсь мені у вічі.

Лице смикнулося рябе:
— Я вас не знаю, друже... —
— Не впізнаєш? А я тебе
Пізнав. Та це байдуже. —

І в трибунал його тоді.
Там розібрались скоро.
І виступав я на суді
Уроді прокурором.

І так сказав, промовив я:
— Нема пощади гаду.
В особі цього Кудлая
Нам треба вбити зраду. —

Найбільше і найгірше зло,
Що тільки знали люди,
Що ріки крові пролило
Святій землі на груди. —

І смертний вирок виніс там
Для ката-супостата, —
І виконав той вирок сам
Із свого автомата.

Розвіявся по полю дим,
І сонце засіяло.
Запродавцем іще одним
На світі мевше стало.

Пишу, як бачте, неспроста,
Абищо написати.
Усе село цього листа
Повинно прочитати.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

БУВАЛА ЛЮДИНА

Малюнок М. Борисенка.

— За кордоном були?
— Бував. Пишіть: Німеччина, Австрія, Польща,
Румунія, Чехословаччина, Угорщина.
— А родичі за кордоном є?
— Два брати: один у Манчжурії, другий у Кореї.

Повар вийшов у залу в своєму халаті і круглій білій шапочці. Він не був оратором, тому й мовив незграбно офіційно:

Громадяни відвідувачі! Сьогодні ми зачиняємо ресторан рівно об 11 годині. Так що, будь ласка...

Можливо дехто з відвідувачів спочатку образився. Та швидко від столика пурхнуло пояснення офіціантки Клави. І всі були задоволені.

— Розумієте! — сказала Клава, — у нас сьогодні свій банкет. З армії повернувся перший помічник повара Саша Жмаченко. І ми вирішили відсвяткувати. Так що, будь ласка...

Відвідувачі похапливо розплачувались і виходили. Швидко в залі залишились тільки повари, офіціантки, буфетниці і сім чоловік з оркестру.

Зсунули столики, відкрили їх свіжими скатертинками, виставили парадний посуд і почався веселий, гомінкий банкет.

Герой подій, дорогий гість, молодий, але старший лейтенант Саша Жмаченко сидів на тому місці, де ще вчора виділялась срібна голова академіка, що святкував своє п'ятидесятиріччя, і слухав схвильовану промову буфетниці Ганни Матвіївни.

— Дорогий Сашко! Коли до нас у ресторан приходили вечеряти такі, як ти, військові люди, ми згадували, а що там поробляє наш Сашенька, й були дуже уважні до них...

— Він з німців котлети робив! — сказав басом Митя — чотирнадцятирічний учень повара.

Ганна Матвіївна ніжно погладила Митю по голові і продовжувала: — Ми знаємо, що ти добре воював, ми горді, що наш товариш став відомий у своїй частині тим, що поклав багато ворогів...

— Фаршмак а-ля-Жмаченко! — щасливо зареготав старший офіціант. У цей час в ресторан хтось рішуче постукав. Швейцар устав за столу і пішов до дверей.

Промови припинились, усі прислухались до його слів. — Та я хіба не розумію, — казав швейцар, — ми люди свідомі, але виходить, що не можна. Приїжджу людину безумовно жалко, але таке положення...

Він ще довго топтався коло дверей й щось пояснював, хоча спізнілий відвідувач уже зник у темряві.

І вдруге швейцарові довелося залишити своє місце, коли банкет уже був у повному розпалі. Цього разу він швидко повернувся і розгублено повідомив: там два товариші військові просто з вокзалу!

— Влаштуємо їх у другій залі, — вирішила буфетниця, — вони нам заважати не будуть, нехай вечеряють.

Банкет тривав. Хто ще випивав і закусував, а молодь уже танцювала, переконавши піаніста Борю залишити щільне коло біля дорогого гостя.

І лише Клаві довелося знову одягти на чорне шовкове плаття білий китель і піти у другий зал.

Що замовляєте? — спитала вона без особливої люб'язності. Два капітани презирнулись.

— Що для вас легше? — сказав один, — я бачу, що у вас сьогодні якийсь клопіт.

— Не клопіт, а власний банкет, приїзд товариша святкуємо.

— От і чудесно! Бажаємо вам повеселитись, а для нас щось полегше: котлетку чи казанок каші... Ми люди невибагливі.

Поки вона накривала на стіл, капітани встигли їй розповісти одну історію з фронтового побуту їхнього друга. Він чудесний парубок і вірний товариш, та є в нього одна хіба — чепляється до поварів. Усе не так. Продукти лише псують. І ось одного разу в жорстоку хвилину ворожого нальоту він півгодини мучив повара, пояснюючи, як готувати соус-пікан до відбивних по-київськи.

— І навчив? — всімхнулась офіціантка.

— Ні, зітхнули капітани, — на завтра знову у нашого повара підгоріли концентрати...

Тепер уже всі танцювали. І сам Саша Жмаченко, гуляючи вздовж знайомих залів, спинив Клаву, що бігла з тацею.

— А ти куди?

— Ах! Відповіла вона, — в мене відвідувачі. Саша підійшов до дверей у другу залу.

Не може бути! — сказав він, побачивши за столиком двох капітанів.

— Ну, для цих відвідувачів я сам приготую вечерю. І нічого не пояснюючи, Саша урочисто ступив у кухню.

Він кинув звичайний погляд на полиці з каструлями і сковорідками.

— Ось м'ясо, ось картопля, ось морква, — сказав старший повар, — а краще за все запросити їх до нашого столу.

Саша похитав головою — і почав розв'язувати свій похідний лантушок.

Він дістав пачку концентратів, висипав на сковорідку і поставив на сильний вогонь.

— Ні, я цього не понесу! — обурилась Клава, — я навіть не знаю, що вони мені зроблять за це. І матимуть рацію.

— Тягни! Тягни! — наказав Саша.

Червона від сорому Клава поставила перед капітанами підгорілу кашу. Вони здивовано понюхали повітря, поколупали виделками і відразу ж сказали весело всімахаючись:

— А де ж зараз наш друг Саша Жмаченко? Клава відповіла остаточно розгублена: Він тут...

— ...Ви бачите, — казав у своїй промові герой банкета, наш дорогий гість, — інколи й підгоріла каша приносить приємні спогади, але від імені своїх товаришів дуже прошу вас...

Та тут музиканти заграли вальс, і повари, буфетниці і офіціантки кружляли в легкому танці.

Юхим МАРТИЧ

— Діти, ця рослина розмножується почкуванням. Зрозуміли?
— Зрозуміли. Це, як наш завод: евакуювали один, а стало троє — і всі однакової потужності.

КЛИМ ТА КІНДРАТ

Байка

З якогось часу Клим став вірним другом у Кіндрата. Наш неборак вже так здружився з ним, що й уночі відчинена для Кліма хата. Господарює Клим в коморі і надворі. Не чули люди сварки поміж ними — Перед людьми Кіндрат Знай вихваляє свого Кліма: — От друг, так друг! Як рідний брат! Я для такого друга Й вола, як кажуть, дам із плуга, Бо Клим мене ніде Не підведе. І хлопець він, я вам скажу, — на славу: За мене буде вдень робити і вночі... Кіндрат не лише справи, — Він Климові віддав усі ключі. Отак удвох поряdkували б вік, — На лихо Клим десь зник: Немає тиждень, два немає. Кіндрат в комору зирк — а там добра чортмає. От, щоб дізнатись в чому річ, Пішов навідатись до Кліма. Не встиг ще рипнути дверима, — Наш Клим — на піч, Ще й жінці нищечком кива: — Скажи йому, що Клим тепер — не Клим, А Іван... І повернувся наш Кіндрат ні з чим. Кіндрата я в районній установі зустрічав: Він Климові-завгоспу усі ключі довірив, Той касу обікрав І полетів, як пташка в ірій.

Петро СЛІПЧУК.

Історія з щасливим кінцем

Ілюстрації О. Козюренка.

Не люблю я історій, що закінчуються драмою. Просто страшно, як подумаєш: іде-біжить собі історія, герої біжать-ідуть собі разом із нею, й раптом бац! — помер герой, потрапила під полуторку героїня, прокрався друг дому, попалася на спекуляції добра знайома, а урядом незаконно вселив до квартирі померлого героя нового, якому теж на роду написано вскочити в таку ж історію. Ні, не могу я снодійно переносити такі драми.

Я люблю щасливий кінець. Щоб після нього можна було посміхнутись, потягнутись, випити-закусити, заспівати й дати такого лиха закоблукам, щоб дісталось й передам.

Коли в моїх історіях і трапляється драма, то лише напочатку. Та й не драма то, а просто драматичне непорозуміння. От про таке драматичне непорозуміння я вам зараз і розкажу. Сьогодні воно закінчилось щасливо. А почалося рівно рік тому у передодень свята. Так що, коли хочете, моє оповідання буде, як кажуть «браття-писателі», оповідання святкове.

Так от. Зібралися ми торік 6 листопада в одному невеличкому місті, де я був у командировці, відсвяткувати першу річницю визволення Києва й зустріти двадцять сьомий жовтень. Хтось дізнався про мою вдачу розповідати історії з щасливим кінцем, ну й пристає розкази та й розкази. Після чарки я перестав ламатись і почав. Коли це на середині оповідання ввалюється до нас посильний з пошти й подає мені телеграму-«молнію». Пробіг я її очима й увесь хміль вискочив у мене з голови. Чорним по білому в телеграмі було написано:

«ТРУПИ ПОВІНЧАЛИСЬ ВІТАЄМО ПОМЕР ОБОЄ 22345 РАНА МАРИНА»

Уявіть тепер собі після цього становище людини, в якій на фронті два сини й обидві майбутні невістки. Я насилу добився, щоб вони служили в одній частині. До самого маршала їздив. Й раптом таке горе: сини вбиті, одна майбутня невістка поранена.

Друзі, звичайно, втішають.—телеграф, мовляв, наплутав. Людина, кажуть, такого не напише — тільки телеграф! Я теж учепився за цю рятівну думку й на телеграф. Там перевіряють, спіячують, знову перевіряють, дзвонять на обласний телеграф... Ні, кажуть, усе правильно.

Вийшов я на вулицю й з горя не знаю, що робити, поки ті ж таки друзі не напоумили — запатай телеграфом частину.

Вдарив я телеграму, а за тиждень — «молнія»:

«ПОМЕР ОБОЄ 22345 РАНА МАРИНА».

Значить, факт. Синів немає. Марину поранено.

Я мерщій додому. Жив я тоді ще по холостяцькому — дружина з евакуації не повернулася. Тільки ступив на поріг, коли це сусідка подає мені ще одну «молнію» — від дружини:

«МАША ТАНЦЮЄ ПЕРЕЇХАВ НЕРОН ВІТАЄ ТЕБЕ ДІДЬКА»

В мене аж очі полізли рогом. Що за Маша? Якого вона дідька розтанцювалася, коли її переїхав сам римський імператор Нерон? І чого той Нерон опинився аж на Уралі? Мало йому, рудому чортові, Риму, якого спалив майже дві тисячі років тому, так він ще почав наших Маш калічити!.. Чим доводиться та Маша моїй дружині?

Спасибі братові, який дізнався про мій приїзд і прийшов провідати. Я йому жінчину телеграму, а він у регіт.—Ой, стогне, не могу, ой, лусну! Така талановита плутанина, що не могу! Ходім до Маші... ні, не до Маші, до телеграфіста. Ходім, я його розцілюю за талант. Я ще ніколи так не сміявся... Ходім!..

Підожди, кажу, брате, не до сміху мені, — й подаю йому телеграму про повінчані трупи. Прочитав він і похмурнів. Ну, це вже, каже, хуліганство, а не плутанина. Яка, кажу, плутанина, коли ось підтвердження з частини. Дивлюсь мій брат знову веселішає. Який, питає, номер польової пошти наших? 22345, кажу. Схопився він і потягнув мене на телеграф. Сяк так розплутали ми оте вінчання.

Сини живі й майбутні невістки теж.

Почав я було вже забувати телеграфну плутанину, й коли б не відсутність листів з фронту, то, мабуть, і зовсім забув би. Та минає четвертий місяць, а від синів ні рядочка. Я пишу туди, а мої листи повертаються з штампом: «Частина вибула з польової пошти».

Коли це на початку березня приносять мені знов «молнію». Сини з майбутніми невістками телеграфують:

«БАТЬКУ НЕ МУРЧИ НЕ ПИТАЛИ ПОРОЖНІХ ПЛЯШЧИН ВСІ ЖИВІ КОРОВИ»

Брат регоче. Почну, каже, колекціонувати твої телеграми, за них гумористи великі гонорари дадуть. Йому весело, а мені від цього гумору хоч сядь та плач, хоч стоячи реви..

Нарешті діждався я таки листа з фронту. Написали сини, що скоро приїдуть додому справляти весілля. Про приїзд, мовляв, телеграфуємо, щоб зустрів. Мене, знаєте, аж затрусило, коли прочитав оте «телеграфуємо». Я після всіх попередніх телеграм перестав уживати цей спосіб зв'язку: пишу листівки.

В липні телеграф знову випустив на мене «молнію»:

«ЗАВТРА ТАНКОМ ІДЕМО ПУЛЯТИ ВАСИЛЯ ЗУСТРІЧАЙ САЛОМ СТ ХЕРСОН».

Особливо подобалася ця телеграма моему небожеві Валерику — братовому сину. Коли я збирався до Херсону, Валерик не відходив од мене а ні на крок. Візьми, каже, дядю, і мене з собою. Я ще ніколи не бачив, як танком пуляють Василя. А брат регоче. Ти ж хоч сала мішок повези, синів почаствуєш у Херсоні..

З Херсону я повернувся без нервів. Назустріч мені вибіг Валерик. Я, кричить, дядю, теж піду з тобою в Америку. В яку Америку? — питаю. А в ту, що ти з курчатами. Ти вже, кажу, дитинко, заговорив як той телеграфіст. Заспокойся. А він біжить до мого столу й подає мені нову «молнію». Я мало не впа, читаючи.

«ВАСИЛЯ ВИКРАДАЄМО СВЯТО ДОВЕДЕТЬСЯ ЙТИ ПОЗ КУРЧАТА ПІШКИ АМЕРИКУ».

Мені здалося, що я з'їхав з злуду. Не тямлячи себе, зібрав я всі оті «молнії» й хотів було йти до начальника телеграфа. Не знаю, чи втік би він од мене «поз курчата пішки в Америку», чи затанцював би, як ота переїхана Нероном Маша. Та на його щастя тільки я до дверей, а дружина в двері — з евакуації повернулася.

Коли вона розшифрувала мені свою телеграму про Машу, в мене зовсім змінився погляд

на веселого плутаника з телеграфу. Я вже чекав тих «молній» з нетерпінням. Навіть засумував, коли телеграф забув мою адресу.

Та ба, не забув! На тім тижні вдарив таки мені «молнію»:

«СВЯТІ ВСІ ЧЕТВЕРО БУДУЄМО ДОМА ГАННА ПРОСИТЬ СВАТАТИ ЧОРТА».

Так і не довелось мені бути сватом у чорта. Приїхали мої з Берліну, й сьогодні ми тут святкуємо аж три свята: і визволення Києва, і передодень Жовтня, і весілля моїх синів. Вони не дадуть мені збрехати, коли я вам зараз розшифруватиму всі сім одержаних мною за рік «молній»:

ПЕРША: «Труди увінчались, номер обох 22345. Ганна, Марина». — Це невістки вітають мене за клопотання про перевод обох синів до однієї з ними частини. Вони там у штабі радистками служили.

ДРУГУ розшифрувати не буду, вона й так зрозуміла.

ТРЕТЯ — від дружини: «Нашу станцію проїхав Мирон, вітає тебе, дядька». — Мирон — це син. Він з Далекого Сходу їхав на фронт. Ця телеграма заплуталася десь у проводах і прийшла до мене через півроку після подачі, але я не звернув тоді уваги на дату.

ЧЕТВЕРТА — «Батьку не мовчи, не писали поважних причин, всі живі, здорові». — Мої листи до них не доходили, бо змінився номер польової пошти. Сини заскучали й вдарили «молнію».

П'ЯТА — «Завтра ранком ідемо гуляти весілля, зустрічай балом сто персон».

ШОСТА — «Весілля відкладаємо свята, доведеться тобі поскучати трішки, привіт Валерику».

СЬОМА — «Свято всі четверо будемо дома, Ганна просить спекти торта». Ганна — це невістка. Вона дуже любить мигдалеві торти. А моя стара пече їх, як богиня. Сьогодні покуштуєте.

Ну, годі! Історія, як бачите, з щасливим кінцем. Давайте краще пуляти Василя, як сказав би веселий плутаник з телеграфу. Прощу до столу!

Ол. ГРОМОВ.

СВИНЯ ОСАУЛ!

Рівно о 9.00 завідувачий торгвідділу м. Чернівець тов. Маркелов зайшов до кабінету, сів за стіл, закурив люльку і розпочав свою повсякденну роботу...

Відбираючи архівні папери для друкування одноразових талонів, він раптом серед паперового мотлоху побачив лист із старовинною сургучною печаткою. Це був протокол Верховного козачого суду. Маркелов прочитав його, затаївши подих.

Ось зміст цього протоколу:

Суд відбувся в Чернівцях в центрі Базарної площі в кінці дня в суботу 5 травня 1657 року.

Суд у складі голови Тараса Барила, членів суду Степана Мороженого і Василя Завірюхи (старший писар Мартин Галушка) слухав заяву отамана війська козачого на Буковині Петра Коробки по обвинуваченню Начальника поставчання осаула Побийбатька.

На підставі попереднього слідства встановлено, що козацьке військо на Буковині майже рік не одержує тютюну і в результаті недокурювання із строю вибуло 1020 хоробрих воїнів, які прийняли нелюдський вигляд: вуха у них великі і пухлі, мають форму в'ялого листа, відрі роздуло, мов гарматне дуло після запеклого бою, шкіра на п'ятах потріскалась.

Коли читання обвинувального акту було закінчено, всі члени суду вшанували пам'ять померлих і потерпілих вставанням.

У декого навіть сльози на очах показалися. Мовчання порушив гучний голос Степана Мороженого: — Це безглуздя. Тортури для православного люду!

— Почекай, Степане, — сказав Завірюха, — от тут, по-моєму, діло складніше. По-моєму, диявол, нечистий дух козака спокушає.

— Суду ясно, — сказав Тарас Барило, — постав порожньою люлькою по краю букового столу і сплюнув — «Свина-осаул!»

Суд оголосив такий вирок:

«На підставі козачого статуту і польового артикулу, затвердженого гетьманом Богданом Хмельницьким в місті Переяславі й прийнятою козакою думою на острові Кодак у Верховинах Верховний Суд постановив:

1. Всі тютюнові запаси, які лежать без вжитку, конфіскувати і передати війську для загального перекурювання завтра в неділю, після обідні.

2. Осаула Побийбатька викреслити з козацьких списків, як божевільного, і таким іменувати надалі, але, приймаючи до уваги, що осаул Побийбатько з'являється потомственным козаком, проявив хоробрість в бою під Жовтими Водами, п'є горілку і не состоїть во іскушеном бракосочетанні, поновити в козацьких списках, а злий дух вигнати навкі 250 ударам кия.

3. Місцем для вигнання нечистого духу із праведної душі осаула вибрати перехресний шлях за Садгорою, де стоїть 5 могил козацьких, проти скель Орлиних.

Голову осаула поголити, козацю амуніцію зняти і прив'язати до стовпа на перехресному шляху. Поблизу поставити бочку з вином, щоб проїжджий люд міг при цій okazji промочити горло і віддати належне києм по спині грішника. Коли «божа роса» буде випита, осаула Побийбатька привести знову на площу, обдути димом, після чого він повинен прочитати голосно молитву і поцілувати гетьманську булаву.

4. Возвести осаула Побийбатька в сан полкового дяка і хай він поставить сальну свічку перед іконою Миколи Чудотворця, який там, на небесах, з'ясує богам про наших козаків, що вмерли від недокурювання і не по своїй волі.

Вирок остаточний оскарженню не підлягає. Прочитавши цей історичний документ, т. Маркелов витер піт з лоба хусткою і сказав про себе: «адже лютий народ були колись козаки». Добре, — сказав голосно, — що це історична давнина. Я ж живу в 1945 році.

— Товариш Маркелов, — стурбувалася секретарка, — на вас обличчя нема, хворі, чи що?

— Нічого... нічого... Як у вас заборгованість по отоварюванню талонів на тютюн?

— Сім місяців пройшло, а тютюну ще не давали. Я з вами якраз з цього приводу хотіла говорити...

— Натє вам папір, швидше друкуйте талони. В роботі повинна бути оперативність.

Микола ГОРОБЕЦЬ,

ПАТЕНТОВАНИЙ ЗАСІБ

Малюнок худ. Грі.

— Що це ви, товаришу, таке павутиння розвели?
— А щоб мухи не кусали!

ВІРНА ПРИКМЕТА

— Як же ви без годинника обходитеся?
— А в нас радіо проведене. Як заспівають: «Сонце низенько, вечір близенько», значить настає ранок, час вставати. Коли заведуть «Спать мені не хочеться і сон мене не бере» — виходить пізній вечір на дворі, час спочивати.

З ПОГЛЯДУ МАМИ

— От вийшов наш Панько в люди! Була оце в нього у місті, на роботі. На одних дверях табличка: «Ходу нема». На других табличка: «Без докладу не заходити». А на третій хоч і нема таблички, так сидить така білява, як наша коза «Машка», дівонька з червоними нігтями. Як мекне вона на відвідувачів, так ті аж непритомніють.

Ні приступу, ні доступу до нашого Панька...

— Ой, боюсь я, мамо, щоб його під час виборів не «мекнули» через оті двері, що ото «ходу нема».

ЛЯКАНА ВОРОНА

Малюнок К. Агніта.

— Жоржику, дістань мені пальто.
— Як?! Знову?!!

ПІВЕНЬ

БУВАЛЬЩИНА.

Недавно в артіль працювиту й заможну Прислали сусіди листівку тривожну, В якій говорилось про сонячну ниву, Про те, що колгосп не вилазить з прориву, Що, навіть провівши двадцять нараду, Вони з молотью тупцюють позаду. Тому, не ховаючи гостру тривогу, Благають прислати міцну допомогу.

І от у колгосп, через доли і гори, Коли двадцять перші проходили збори, Коли у валках осипалося жито, Придбала в гості бабуся сердита.

Придбала й, сівши на лаву дубову, Націлила вуха на дивну промову, Бо саме Онисько, б'ючи себе в груди, Доводив, що сили нема і не буде Для того, щоб витягнуть в пору гарячу Разом з молотью сівбу й хлібоздачу:

— Я знаю, — кричав він, — я навіть клянуся! Та ось підвелася старенька бабуся. Із кошика сизого півня дістала, Вклонилася низько і мудро сказала:

— Щоб ви дотягнулись до нашого рівня, Сусіди прислали вам кращого півня; По-перше — він якості має знаменні, По-друге, не любить точить теревені, По-третє, щоб виконать справу велику, Всі слухайтеся півня віднині й довіку!

Сказала і зникла. А півня лишила. І зразу робота кругом закипіла... В степу, на току, на ріллі, на покосі Досягнення всюди, небачені досі, І навіть Онисько, базіка колишній, Не йде, коли схоче, поспати під вишні, Він сам за неділю свідомо і вперше Три скирти прекрасного жита завершив.

А все через те, що над графіком нині Досвідчений півень сидить у правлінні, Сидить і співає з краєчку віконця, І всі на роботу виходять до сонця.

Хто думає думу, як вийти з прориву, Читайте бувальщину нашу правдиву. А краще, щоб з вами не трапилось скрути, Старайтеся удосвіта півня почути, Бо важко дійти до щасливого рівня Тому, хто не слуха звичайного півня.

Вол. ІВАНОВИЧ.

ЗАПИСКИ СУПРЯЖЕНКА

ЗАПИСКА ПЕРША: «Іван Іванович! Хазяїн вибуває в командировку. Влаштуй. Бажано м'яке. За мною не пропадає!»

Супряженко.

Р. S. Жінка хай заїде».

ЗАПИСКА ДРУГА: «Федю-друг! До тебе заїде одна громадяночка. Отовар тушонкою. За бензин не хвилюйся.»

Супряженко»

ЗАПИСКА ТРЕТЯ: «Матвійович! Треба заправити полуторку. З приводу обіцяного — повний порядок. Пошиши собі штиблети — будь здоров.»

Супряженко»

ЗАПИСКА ЧЕТВЕРТА: — «Шановна Маріє Іванівно! Передаю помаду «Ангік». Кармінова. Останній вигук моди. За талончик безмежно дякую.»

Супряженко»

ЗАПИСКА П'ЯТА: Дорогий Петрику! Попада прийшла до двору. Коли влаштуєш приймача, вік дякуватиму. Квиток на Ріну Зельоною організу.»

Супряженко»

ЗАПИСКА ШОСТА: — «...Передачі приймають по середах... будь другом.»

Супряженко»

Опублікував Ол. ПОДЧЕКАЄВ.

ДРАМАТИЧНА КОМЕДІЯ
В БАГАТЬОХ ДІЯХ

Знову заїдає:

— Завіса?

— Та ні. Наша прем'єрша мо-
лоду артистку.

— Швидше, ми запізню-
ємось на прем'єру!

— Не поспішай. Прем'єра
запізнюється на два мі-
сяці.

— Як у вас в театрі реперту-
арний план складається?

— Не складається, а як завжди,
згортається.

— Як мені набридли ви-
хідні!

— Дні?

— Ролі!

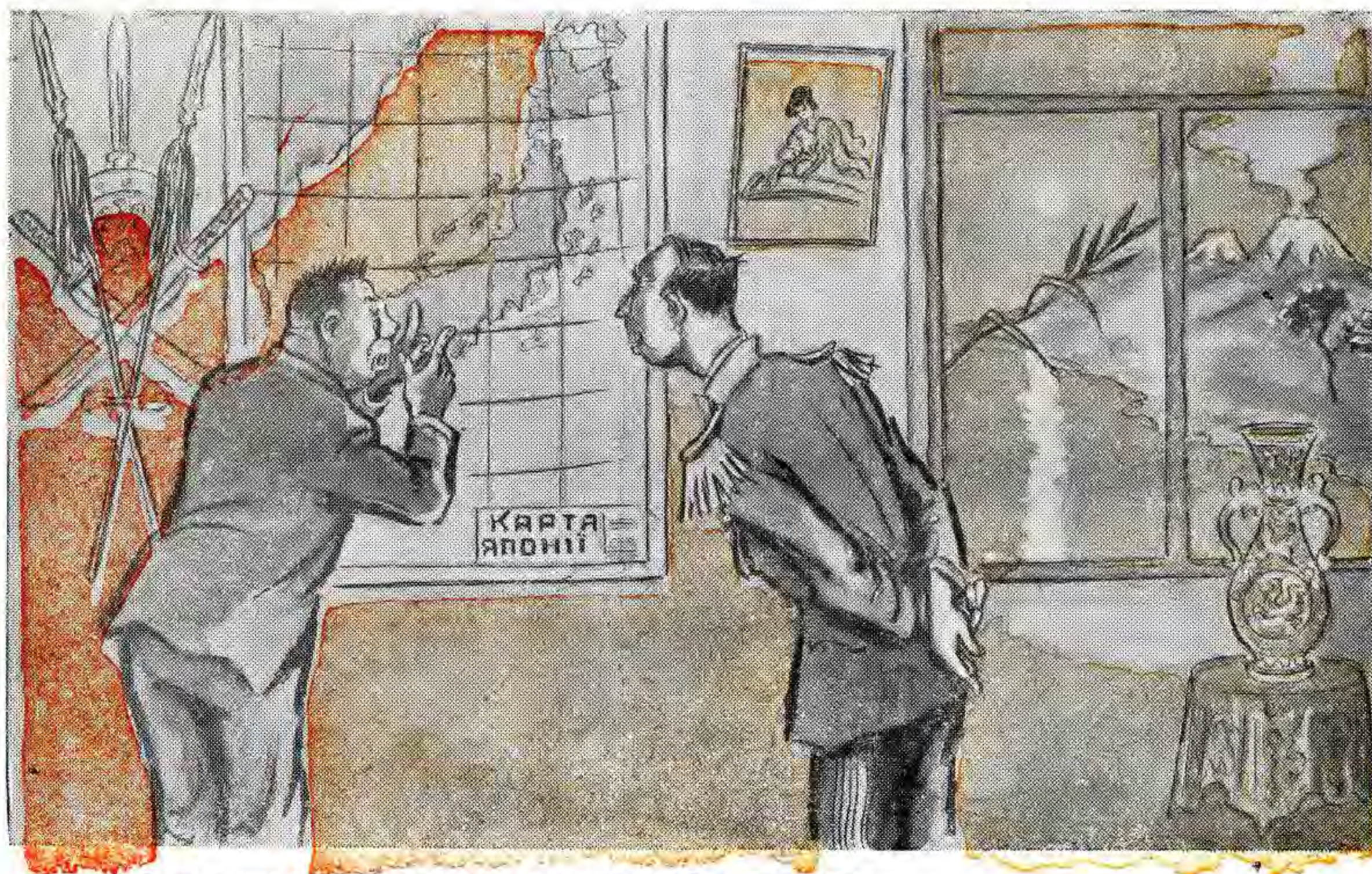
— Ця нова артистка користується
успіхом?
— Успіхом ні, а літерним харчуванням
користується.

— Чому так темно на
сцені?
— Гра не варта свічок.

НА ПРИЙМАЛЬНИХ ІСПИТАХ У ТЕАТРАЛЬНІЙ СТУДІЇ.
— ЕКЗАМЕНАТОР.— Прочитайте нам якунебудь байку.
— З охотою... Молоду здібну дівчину прийняли до
студії. Вчилась вона відмінно, закінчила студію,
поступила в театр і їй незабаром дали хорошу роль...

— Серед наших численних островів я б хотів знайти лише один маленький острівець.
 — Який?
 — Острівець порятунку.

СОЛОВЕЙ І ТРОЯНДА

Є чудова казка про солов'я і троянду: в садку цвіла біла троянда, і співав соловей. Троянда була така чарівна, що соловейко закохався. Закохався і здуру відкрив троянді своє полум'яне почуття. І сказала троянда: лети до мене, притулись до мого серця і заспівай своєї пісні тільки для мене.

Наївний соловей притулювся своїм сіреньким пір'ячком до пишної троянди і заспівав. Гострі шипи уп'ялися в соловейкове серце, і кров його залила квітку. Але закоханий терпів. На останній ноті чудесної пісні соловей помер...

За збігом обставин його прізвище теж було Соловей, а її звали Туся. Ми не знаємо, чи кохала Туся Солов'я. (Соловей був відповідальний), але у свій час серця їхні зблизились, гострі шипи вп'ялися у Солов'єве серце, а він цього й не помітив — не було часу.

Туся дуже вродлива, пишна, її так приємно показувати на людях. У квітнику відповідальних жінок Туся була справжня троянда, а не якась там рідкокоса ромашка, як у Сергія Сергійовича, або безброва лобода Петра Прокоповича.

Соловей, як відповідальний, мав деякі привілеї і трьохразове харчування на роботі. У них не було дітей, але чимало родичів з Тусіного боку. Потім ще близькі знайомі, знайомі знайомих.

Туся притулюється було до Солов'я і шепоче йому: «Дядя Гога захворів — йому потрібне місце на курорті», або «Троюрідний небіж тьоті Моті хоче працювати бухгалтером треста «Ідалень», або треба комусь щось машинною перекинути.

І так без кінця.
 Соловей стогнав, скреготав зубами:
 — Я завантажений, я відповідальний. Пошкочуй мене!

Але Туся надувала губенята і докоряла:
 — Я віддала тобі найдорожче, що має дівчина.

І за це «найдорожче» Соловей влаштував, доставав, перекидав, підкидав, забезпечував, перетворивши особистого секретаря на родинного диспетчера.

Нарешті Солов'я викликали більш відповідальні товариші. Вони не посміхались. Вони не простягли йому руки.

— Соловей! — сказали вони, — вам треба упорядкувати своє господарство. Ваш сімейний тил — це справжня трясовина. Схаменіться.

— Який тил? — здивувався Соловей, — я і Туся — жінка...

У легковій машині, Ідучи додому, Соловей нервово совався і бубонів: «Все! Досить! Розжену усіх Тусіних Гог і Магог». Машинна зупинилась. Соловей з серцем натиснув на дзвоник. Тихо. Відімкнув власним ключем, зайшов. Пахне Тусею, але Тусі немає. Збентежений сів на канапу. Задзвонив телефон.

— Так, це я—Соловей. Міліція? В чім річ? Мені ніколи! Моя дружина у вас? Вона мабуть знепритомніла на вулиці. Знаєте... у неї серце... Що? Затримали жінку? Тусю?! Іду, Іду!..

Соловей знов стрибнув у машину й уперше в житті з'явився до слідчого.

— У вас є діти? — спитали в Солов'я.

— Які діти! У мене о шостій годині нарада.
 — Тоді для чого це ви по десяти промтало-нах одержали дитячі галоші, а ваша дружина перепродувала їх на «толкучці»? Це не вперше і не лише галоші.

— Я?.. Я — нічого не знаю!..
 Соловей повернувся до машини без дружини.
 — Ви ж казали, що Наталка Власівна тут?— здивувався шофер.

— Вона тут і залишиться.

— І не заїздити?

— Ні.

— Нарешті! — легко зітхнув шофер.

— Ви хіба щось помічали?

— Не помічав, а підвозив! — І шофер фамільярно підморгнув. — Нашу машину на базарі всі перекупки знають.

І знову Солов'я викликали більш відповідальні товариші. Вони подивились йому у вічі холодними очима суддів.

Соловей пішки дійшов до дому. З непряброкої кімнати зникли жіночі пахощі. Плюхнувся на канапу. За звичкою намацав маленьку кишеньку над серцем — партквитка там уже не було. Цієї хвилини з репродуктора почувся:

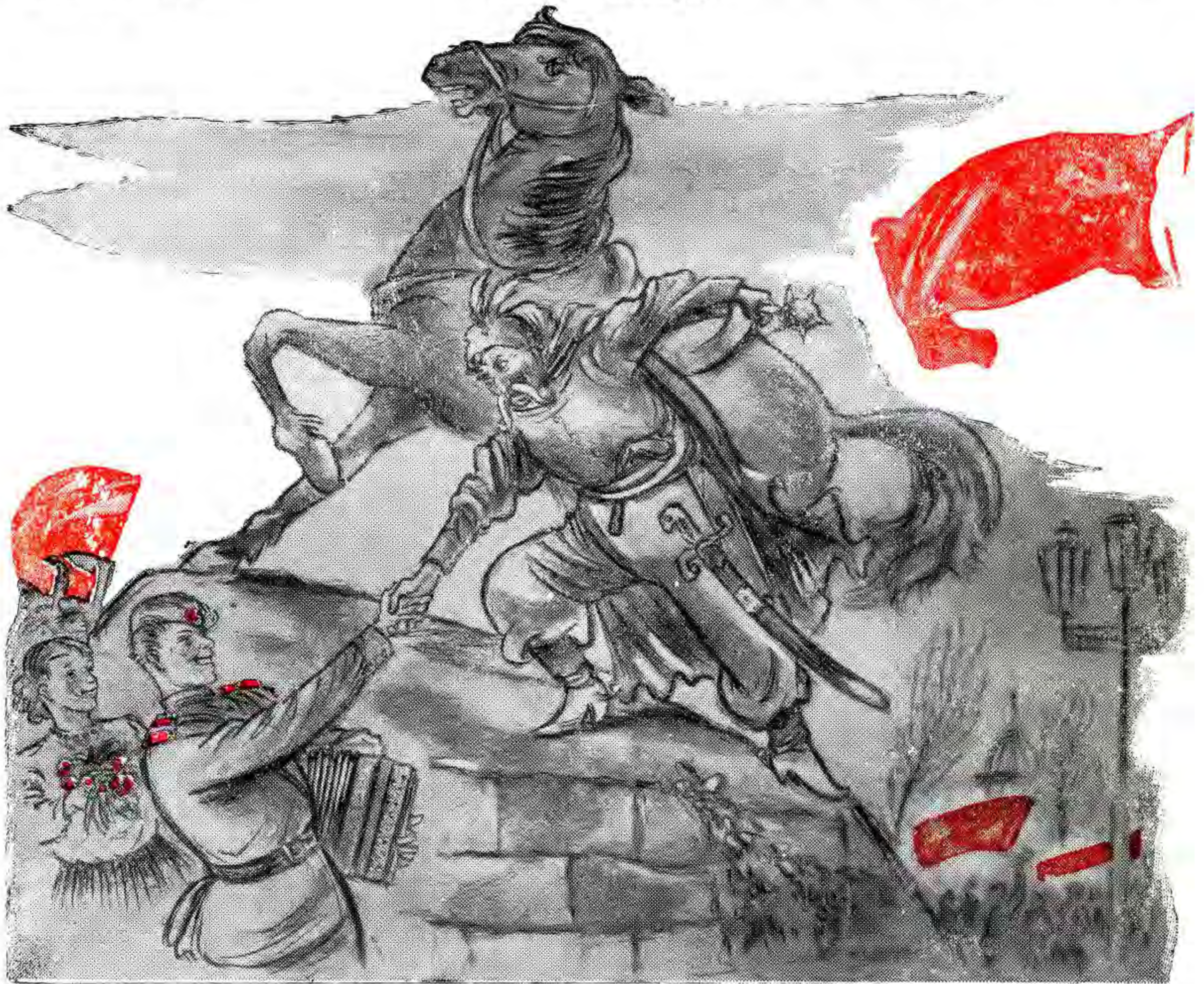
— Прослухайте казку «Соловей і троянда»!

Соловей заплющив очі, а м'який голос диктора оповідав:

— «Соловей злетів з гілочки, притиснувся своїм сірим пір'ячком до пелюстків троянди. Гострі шипи вп'ялися в серце птаха»..

— Туся!.. — заревів Соловей.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

Богдан Хмельницький. — Вітаю з Перемогою! Від імені мертвих і живих і ненароджених земляків моїх прийміть подяку російському народові за трьохсотлітнє непорушне побратимство!

С Л А В Н И Й Р І К

Добре було б стати тепер оце, в річницю визволення від німецько-фашистських загарбників Української Радянської Соціалістичної Республіки, Великої Республіки, — стати на найвищому шпалі високих Карпат — і глянути на українські радянські широкі степи, на українські радянські кучеряві ліси, на прозорі ріки, — на всю землю Радянську українську, — яку ще рік тому топтав німецький кований, кров'ю людською залитий, чобіт, глянути та й гукнути:

— Ну, Гітлери, Гімлери, Геббельси, Кохи та інші фюрери та гауляйтери?!

— Ну, всі ті, котрі колись були Скоропадськими, Петлюрами, Коновальцями, Мельниками та Бандерами?!

— Ну як?!

— Де ваша Остланд і де ваша самостійна й од вас незалежна Україна?

Одного таки ви добились. — об'єдналися, хоч і не на землі, а в землі — а проте об'єдналися.

Об'єднуйтеся й далі, — з чим вас і поздравляємо!

Заросла вже й та самостійна, суверенна й ні від кого незалежна державна дірка, яку ви викопали були на возз'єднаних західно-українських землях!

Заросла блекотою, будяками, лопухом та кропивою.

Навіть осикового кілка шкода на пам'ятник по вас!

Рік, один тільки рік минув після знаменитого з України фашистсько - німецько - самостійницького «бліц-драпу», а як заколосилася, як зазеленіла бурячинням, як зазолотилася соняшниками визволена й возз'єднана земля українська...

Вільний народ український віродив за рік 82 відсотки довоєнного рівня землі своєї родючої.

Удвічі більше стало в його худоби за цей рік, у два з половиною рази збільшилося свиней, овець, кіз!

Сім мільонів квадратних метрів житлової площі відбудував народ за один рік.

96 тисяч будинків...

Діти визволеного українського народу вчать ся у відбудованих і відновлених 27.248 школах, 150 вузах, 474 технікумах.

І є в його вже 852 газети, 99 театрів, 1.510 кіноустановок...

Донбас дав народові за рік 40 мільонів тонн вугілля.

21 тисячу кілометрів залізничних шляхів одновив народ за цей рік...

Гудуть заводи, димлять домни, сліпучим огнем горять мартени.

І славить вільний український народ Сталіна, славить більшовицьку партію, славить за допомогу великий російський народ і всі народи Радянського Союзу, славить визволительку непереможну Червону Армію.

Славить устами свого поета:

«Наш народ, що в дні робочі
Як в бою, в піснях пісень,
Славить Сталіна, що з ночі
Нас привів у вічний день.
Славлю кожну білину,
Що на сонці розвіла,
Славлю нашу Україну
За усі її діла.

В час вечірній, в час світання,
Що в полях її цвіте,
За усі її страждання
І за щастя золоте».

(В. Сосюра).

Славний рік!
Бує снага народна, і лунають його пісні.
І сребриться сміх вільного українського народу і в творчій праці, і в щасливім одпочинку.

О. В.

МИР НА ЗЕМЛІ

1.

Вона раптом засмутилася.
Мов темна хмара пролинула її вродливим спокійним обличчям,
— Що таке? — стурбувалась сусідка і подивилась у той бік, куди були звернені стривожені очі Марини.

Листоноша з своєю великою шкіряною сумкою переходив брук.
— Ох, я вже давно знову не маю листів...
І відразу ж засміялась:
— Ах, я й забула, що він уже вдома!

2.

Коли на хвилину друзі замовкли, вони почули голос диктора з репродуктора.
— Еї.. Це ж напевно оголошення...
Прислухались.
Диктор повідомив про правила вступу до інституту, ...Особи від 18 до 35 років...

Коваленко широко зітхнув:
— Чуеш, тільки до 35! Мені вже не можна. Спізнився, не помітивши... А хтілося б... Тільки до тридцяти п'яти... Слід було вчитись, тоді ще краще працювали б. Вірно.
Вони попрощались, і Коваленко, все ще сповнений суму через свої 35, звернув за ріг.
До його друга підійшов якийсь літній громадянин:
— Скажіть, це не товариш Коваленко був з вами?
— Він! Знайомі з ним?
— Ні. На жаль, особисто не пощастило, але стільки чув про нього — який чоловік. Кажуть, що він три інститути закінчив.

3.

Мати розповідає батькові, що прийшов з роботи:
— Одержала листа від дочки. Пише Олен-

ка, що на тому тижні і весілля відгуляли.
Старий зітхнув:
— Е, все не так робиться! Навіщо поспішила. Треба було б додому повернутись, до весілля як слід підготуватись. Ми б гостей запросили, людей шановних, відомих...
— Може навіть генерала? — спитала стара уїдливо — як у Чехова; весільного генерала.
— А чому ж? — сказав старий, — сім'я в нас непогана, може і генерал прийти.
— Пише дочка, що був у них генерал на весіллі. — Старий пожвавішав:
— Оце добре! Будуть люди розповідати, що в моєї дочки на весіллі генерал був. А він з цієї ж сторони, від жениха чи нареченої?
— Нареченої...
— Молодець Оленка, що запросила.
— Ні, не запросила, а побрала з ним.
Генерал — то її жених. Ю. М—ч.

Відвині і назавжди всі українські землі возз'єднані в єдиній Українській Радянській Державі.

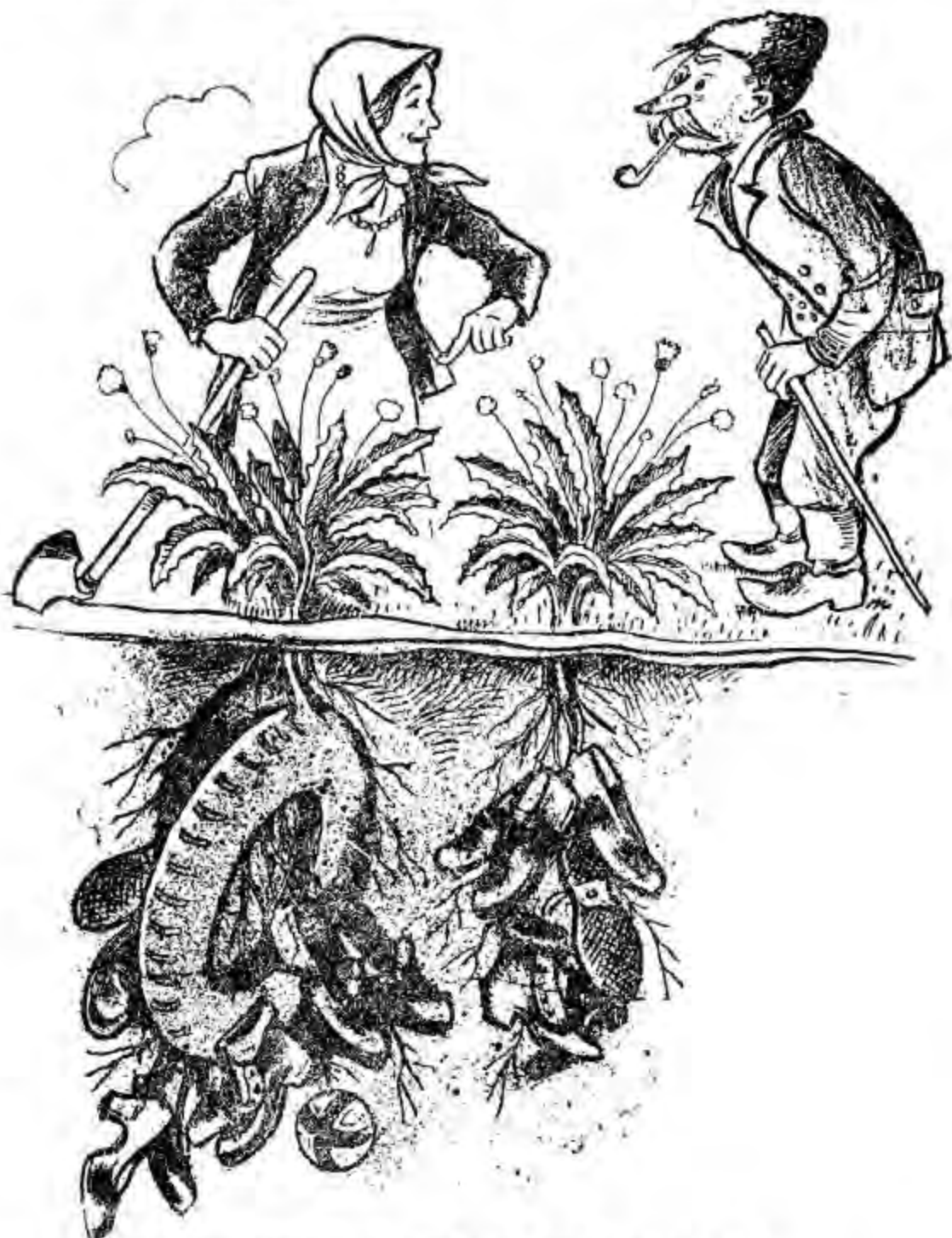
Малюнок А. Бондаровича.

Зібралися всі бурлаки до рідної хати...

ДИВИСЬ У КОРИНЬ

Знатна ланкова Олена Хобта збрала високий урожай кок-сагізу.

Малюнок О. Козюренка.

— Чого ти, Олено, з цим бур'яном возишся?
— А ти подивись у корінь!

Малюнок К. Агвіта.

Ланкова артілі «Червона Україна», Білопільського району на Сумщині, Марія Кутова збрала по 610 цнт буряків з гектара.

Змагання на побиття рекорду по бурякоштанзі.

НОВЕ В ГОРОУТВОРЕННІ

Знатний вибійник Донбаса Лука Голоколосов виконав восьмимісячну норму на 385%.

Малюнок В. Гливенка.

Пік Голоколосова.

Відкриття охоти

Ілюстрації В. Гливенка.

Власне кажучи, щороку «Відкриття полювання» буває двічі: 1-го серпня на птицю, а 1-го листопада на звіра, але якось уже так утрадиційнилося, що за урочисте, коли хочете, свято серед мисливців уважається перше відкриття, коли після довгої перерви у вас у руках знову улюблена вами рушниця і ви знову маєте змогу не тільки, сказати би, поповнити свої продовольчі ресурси, не тільки допомогти державі в м'ясозаготівлях, а й задовольнити себе, як природознавця, природофіла й спортсмена.

Полювання, як бачите, не якась там легковажна дурничка, не дрібничка, а дуже й дуже поважна справа, особливо для таких громадян, як ми з вами...

Відкриття...

Скільки турбот, хвилювань, нервозності, доки все в тебе в порядку: і рушниця, і набої, і одяга, і рюкзак, і стопка, — одне слово, все, що потрібно для серйозного, добутливого полювання...

А куди їхати?
А з ким їхати?!

Куди їхати?!

Ну, як ви так одразу зможете вирішити, куди їхати, коли сьогодні вам кажуть:

— Біля Борисполя, на озері, качки тієї, ну, як хмари! Повірте, як випливають, ну, як тої ряски! Одне одного просто далять. Оце вчора приїздила звітам молодниця, так казала, що її свекрові кум його казав, що кумова баба чула од свахи, що та сама бачила, як коноплі мочила, що нема куди через тую качку конопляни ткнути! Поїдемо, га?!

— Поїдемо! Тільки в мене набоїв обмаль!

— А навіщо вам багато набоїв? Та там з одного набою торік по 24 качки били. П'ять набоїв — сто двадцять штук. Самий крижень, майте на увазі. Важка птиця: більше як сто двадцять штук не піднесете!

Завтра ви почуєте:

— Куди на відкриття?

— Думаю до Борисполя.

— До Борисполя? Чого?! Хіба на сухому качки плавають?!

— Як «на сухому»?

— Та там же озера повисихали! Та там за весну й за літо ніхто навіть і не чув, щоб хоч одна закахкала. Ранньої весни прилетіло було туди чималенько табунів, покружились трохи й усі на Носівку! Чули про Носівку?!

— Чув!

— Та там з усього Лівобережжя качки ще навесні позбирались. Стихійне нещастя: соняшники всі потолочили. А на луках через гнізда трава не виросла, гніздо на гнізді, траві

(Із серії мисливських усмішок)

нема де рости, — не знають колгоспники, чим худобу годувати. Ні, коли вже їхати, то тільки в Носівку.

— Ну, поїдемо в Носівку!

І ще через день:

— Драстуйте! Готові до відкриття?

— Готовий.

— На Яготин?

— Ні, на Носівку!

— Тю! За жабами?!

— За якими жабами?

— Та в Носівці самі жаби. Коли вже їхати, щоб з качками бути, так тільки на Яготин. От там качки...

І т. д., і т. п.

З ким їхати?

Ах, доле моя!

Та хіба ж єсть серед мисливців, серед людей, що люблять тихі вечори над озерами, що чують ніжний шелест очеретів, що пам'ятають:

— Тихше, тихше, не диши,

Нас почують комиші...

що крик бугая на болоті бринить в їхніх вухах, як козловське розпроп'яніссіме «ля» в серці тихомрійної блондинки; що загадковий тихий плеск на озері в їхнім серці одгукується трепетними переборами, що коли під вербою, чи під копицею все вже розказано, і настає на хвилику тиша, — обов'язково ту тишу заколише одностайне чарівне:

Зоря моя вечірняя,

Зійди над водою —

хіба ж є серед цих людей хоч один, з яким би не можна було поїхати на відкриття полювання?!

...Ну, поїдете ви з Іваном Петровичем...

На зелену килимі, під задумливою вербою, після третьої стопки точитимуться спогади про знаменитого його Гордона, — таких псів тепер не буває, — який одного разу став на стойку в густій ліщині на вальдшнепа, та так став, що ніякими свистками, ніякими гудками його не можна зрушити з тої стойки, довелося його залишити в лісі, бо настала вже ніч, а потім обставини змусили Івана Петровича на другий день ранком виїхати з того місця. Повернувся він аж через рік, згадав про пса, пішов у ліс, розшукав ті куші:

— Дивлюсь, стоїть кістяк мого Гордона, і стоїть з піднятою передньою лапою! От був собака! Мертва стойка! Такого собаки я не бачив! Даси, було, в зуби йому записку й гроші: «Джек! Миттю пляшку вина! За півгодини вже летить з вином. Тільки не можна було більше грошей давати: решту обов'язково проп'є!»

Десь оддалік дере деркач, б'є перепел, потім усе затихає, сам кудись провалюєшся і бачиш, що там за столом сидить Джек і пропиває хазяїнову решту.

...А як поїдете ви з Петром Івановичем, то він вам розповість, що він більше любить полювати звіра, а птиця за так тільки за традицією! Петро Іванович — гончатник... І яка в його є сука «Флейта», як вона ганяє! По два місяці вовка ганяє. А спочатку боялась, перший раз як наткнулася на вовка, вискочила на просіку «бліда-бліда, як стінка!» Чотирнадцять вовків колись за нами з «Флейтою» гнались!

— Ну, Петре Івановичу! Невже таки чотирнадцять?!

— Факт! Спитайте «Флейту»! І обидва сірі!

...Пилип Федорович розповість вам про короткозорого старенького бухгалтера, пристрасного мисливця, жертву фантастичних вигадок усієї компанії, з якою він завжди полює... Ви дізнаєтесь про зайця, який після бухгалтерового пострілу з страшним криком «н-н-ня!» — вискочив аж на верхочок телеграфного стовпа, і як переляканий бухгалтер кинув рушницю й, причитуючи «да воскреснет бог», біг три кілометри додому...

— А то, бачите, я сам натяг на kota зайчу шкурку й посадив біля телеграфного стовпа, на дорозі, де мав іти той бідолаха—бухгалтер...

— Та й це ще не все! — додасть Пилип Федорович, — Одного разу ми прикололи шпилькою до вбитого зайця папірця з написом: «За що ви мене вбили?!», та й того зайця посадили під кущем і спрямували на нього короткозорого бухгалтера. Він — бах! Заець! — беркиць! Підбігає, а там такий на записці заячий докір! Що сміху було!

... А чи не пореготались би ви з оповідання одного старенького дідуся, як він колись бувши молодшим, не мав рушниці, а завжди додому з качками приходив.

— Як же це так?

— А так! Отак на плесі завжди качки є! От я на острівок перепливу та в очереті й заховаюсь. Знаю бо, що обов'язково хтось із мисливців туди прийде по сидячих бити. Коли так: бачу — підкрадається, підкрадається... Ббах! А я в очереті як закричу: «Рррррррррр!» Ну, він зразу дралала, бо думає, — убив когось, чи поранив! А я тоді роздягаюсь, качечки позбираю і додому...

Покотилася зоря. Булькнув у воду водяний шур... Закахкало спросоння криження... Писнула очеретянка... Десь далеко прогук паровик...

Ви лежите й линете думками до колег своїх, що на всій земній кулі полюють: в Арктиці й Антарктиці на гренландських китів, у тайзі — на білку й на ведмедя, у тундрі — на песця, у Полярнім морі — на моржа, у джунглях — на тигра, й в гарячій Африці — на лева...

Ви — кулі земної володар...

Сіріє...

Фіть-фіть-фіть! — прорізало повітря чиря...

— Бббах!

Перший постріл!

Полювання відкрито.

Остап ВИШНЯ.

Малюнок худ. Грі.

В Коростишівському районі на Житомирщині багато колгоспів і досі ще не закінчили ремонту приміщень для зимівлі худоби.

- Льoho, як до тебе голова колгоспу ставиться?
- По свинському!.. А до тебе?
- Треба прямо сказати — скотиняче ставлення!

У КИЄВІ, АЛЕ... НЕ НА РИНОЧКУ

I.

Товариш Фельдман — директор Київського стадіону «Динамо». Чоловік він з ініціативою і не без голови, що іноді трапляється з директорами в переносному, звичайно, розумінні. З чого це видно, питаєте? А ось хоч би й з того, що сталося на стадіоні «Динамо» в неділю 16 вересня цього ж таки 1945 року.

О 5-й годині мав відбутися футбольний матч між Сталінградським «Трактором» і Київським «Динамо».

О 10-й годині ранку т. Фельдман знав, що матч не відбудеться (були поважні на це причини).

Що б зробив у такому випадку безголовий (в переносному розумінні, звичайно) директор? Припинив би ще зранку продаж квитків або заздалегідь оголосив би публіці, що матч переноситься на понеділок, 17 вересня.

А башковитий Фельдман тримав на стадіоні кільканадцять тисяч киян до 5 години і відпустив їх, продавши всі квитки. Йому було наплювати на обурення тисяч людей. Подумаєш, теж люди. Якись там безнадійні «болельники»!

II.

Того ж таки 16 вересня ця історія повторилася знову. Потерпіли вже не футбольні болельники, а більш ніжні створіння — любителі тенорового співу. Лаври башковитого Фельдмана перебрала дирекція столичної філармонії.

Квитки на концерт Кусевіцького, що мав відбутися 16 вересня, були розкуплені за кілька днів наперед.

За півгодини до початку концерту біля на-

глухо зачинених дверей до концертного залу уже стояло понад сто ентузіастів. Час ішов, публіка надходила... Став накрапати дощ. Рівно 9. Дощик накрапає. Двері зачинено, у приміщенні темно.

9 год. 30 хв. Дощик гущішає, натовп рідшає. Нетерплячі аматори музики гупають у двері кулаками, вимагаючи адміністратора.

— Чого ви розкричалися? — почулося з вікна другого поверху. — Зараз підключать світло, тоді пустимо. Адміністратор зайнятий.

Рівно 10 година. На стовпі мигнуло світло. Люди заглядили людську подобу, що обхопила залізними «кішкми» стовп і вовтузилась коло чашечок.

Світло мигнуло ще разок спочатку на стовпі, потім у будинку, і знову темно.

Розгадка прийшла тільки на другий день. Адміністратор, бачите, через посильного вів переговори з чоловіком, що сидів на стовпі і час од часу мигав світлом. Цей «прометей» хотів на 50 крб. більше, як пропонував адміністратор за «підключку» світла.

В обох виявились круті характери. Торгівля тривала з 8-ої вечора до 11-ої ночі. Хто кого перемиг — невідомо. Лише відомо, що концерт почався таки 16 вересня об 11-й, а закінчився 17 вересня в годину з хвилинами.

Мені, якого надув і Фельдман з «Динамо», і дирекція філармонії, хотілося б тепер тільки одного: побувати на тому концерті, де обох адміністраторів навчатимуть, як треба поводитись із радянським глядачем. А цікавий був би концерт. З дивертисментом.

ДВІЧІ ПОТЕРПІЛИЙ.

Про кабана директора Шерстюка

Власне, заголовок дає змогу неправильного тлумачення. Йдеться про кабана, який належить директору Галицинівської школи (Селидівського району, Сталінської області) Шерстюкові. Сам же тов. Шерстюк-директор Всеволод Олександрович. А кабан у нього був йоркшир. Був цей кабан та загуб. Загуб він у невідомому напрямі при таємничих обставинах 24 вересня о 17 годині 00 хвилин.

А другого дня директор укомплектував розшукувальну експедицію в складі 33 учнів 3-го класу на чолі з завпедом т. Ковалем. Учителька 3-го класу т. Гребенюк змущена була тимчасово спочивати, бо їй не довірили керувати експедицією.

Учні відважно рушили в хаші бур'янів і тернові джунглі, по пластуницькому повзали серед реп'яхів, шукаючи слідів директорового йоркшира.

Експедиція повернулася з поколеними ногами, в реп'яхах, з подраними штаненятами, але без кабана.

Щасливцеві, який знайде кабана, директор Шерстюк обіцяє премію: комплект підручників і зошитів на рік з шкільного фонду (учні все це купують на базарі).

Може ця премія заохотить когось з Облнаросвіти взяти участь у розшуках кабана вельмишановного вихователя молоді Всеволода Олександровича Шерстюка.

ПОРАДИ НАШИМ ЧИТАЧАМ

ХОЧ ОЧИМА СВІТИ...

По крамницях Сумської області не знайдеш звичайної газової лампи. Невже наш Облмісцевпром не може налагодити виробництво такої потрібної речі? — запитує Охр. Бунаківський.

ВІДПОВІДАЄМО:

Невже ви не розумієте, що зробити газову лампу далеко складніше, ніж, скажімо, збудувати Дніпропетровський автозавод або потужну домну.

Щоб зробити одну газову лампу, треба насамперед одержати директиву. Одержавши, треба її перевірити й проробити на відомчих і міжвідомчих нарадах і кустпромконференціях. Після перевірки й проробки треба скласти план виробництва газових ламп і графік заготівлі ґнотів. Все це повинно затвердити й підписати облмісцевпромівське начальство. На це потрібен досить довгий час і значну кількість паперу. Коли ж і після затвердження плану й графіка в області не буде газових ламп, радимо світити отим папером, який витрачено на писання протоколів нарад, планів і графіків. Гарантуємо, що на один сезон цілком вистачить.

ІМ НЕ ДО ТЕЛЕГРАМ

Чи не бачили ви термінової телеграми, яку я подала на Київському вокзальному телеграфі ще 26 серпня, виїжджаючи до чоловіка? Я вже давно приїхала, а телеграми досі немає? — запитує Е. Лівенцова з м. Комарно, Дрогобицької області.

ВІДПОВІДАЄМО:

Як же, бачили, бачили вашу телеграму! Во-на бідна заплуталася в шухлядах вокзального телеграфу й не може рушити з місця. Охляла вже, вицвіла — не телеграма, а якийсь телеграмний інвалід! Вдруге, коли повертатиметесь з Києва до Комарного не давайте чоловікові термінових телеграм з вокзалу. Не завантажуйте вокзальний телеграф зайвою роботою. Телеграфісти ж повинні аж двічі на місяць розписуватись у відомостях на одержання зарплатні. Через цю «нагрузку» їм ніколи возитись з такими дурницями, як телеграми пасажирів.

КОЛИНЕБУДЬ ДОКРИЧИТЬСЯ

Коли зав. Новоград-Волинським міським відділом соціального забезпечення навчиться не кричати, а шанобливо ставитись до відвідувачів, особливо до жнок, і навчить цьому ж свою секретарку? — запитує потерпіла дочка інваліда праці, вчителька Е. Сардак.

ЗАКОРЕНІЛИЙ БЮРОКРАТ

Малюнок М. Борсенка.

— Цю мікстуру прийматимете тричі на день.
— З докладом чи без докладу?

Тітка Векла 'дного разу,
Повернувшись з Євбазу,
Астрономам всім на зло
Скалмутила село.
— Ой, кумасю, нам не жити,
Киньте к бісу віять жито,
Не копайте буряки,
Їжте з медом пампушки,
Мніть усе, що насолили,
Що спекли і наварили,
Все попейте, що нагнали,
Ріжте свині, їжте сало,
Ремигайте хутко, швидко,
Бо загине все до дідька.
Нам сказав свекрухин брат,
Що від сонця цілий шмат
Одірвався позавчора,
Підлетів на гони вгору,
Покрутився у імлі
І понісся до землі —
На село якраз на наше
Упаде, як муха в кашу!
Все попалить і роздушить
Втричі швидше, ніж «Катюша»!

...Векла й Галька вже з неділя
День і ніч пили та їли,
Об'їдались, аж хворіли,
Потім знову їли, їли...
А від сонця — ні шматочка
Не летить собі і точка!
Світить сонце, як світило,
Коли прадід жив Кирило,
Буде сонечко світити,
Як дідами стануть діти.
Присягаюсь вам: нічого
Не одірветься від нього!
Тож, щоб краще стало жити —
Війте, бабо Галько, жито,
Веселіться і шуткуйте
І капусти нашаткуйте,
До різдв свині не ріжте,
Враз запасів не поїжте,
Наше сонце — найтепліше,
З ним і жити наймиліше —
Ані в німця, ні в японця
Не було такого сонця.
Не звіряйтесь на брехух —
На кумась і на свекрух!

Микола КАРПОВ.

ВІДПОВІДАЄМО:

«Нельзя об'ять необ'ятного!» — сказав Козьма Прутков, маючи на увазі зав. Новоград-Волинським міським відділом соціального забезпечення. Не можна водночас бути і крикливим і шанобливим. Тут щось одне потрібне. Ви б хотіли шанобливості, а зав. зовсім протилежної вдачі — він кричить. Ну, й хай кричить. Колинебудь докричаться!

«ЕПХА ПЕРЕШКАДЖАЄ»

Будинки м. Снятина на Станіславщині обліплено об'явами й плакатами, де можна натрапити на такі вирази: «Сьогодні кіно не висвітлює», «перешкаджає»; «епха» (замість «епоха») і т. д. Це по-перше. Тепер по-друге, коли диктор Снятинського радіовузла т. Богомаз грамотно читатиме районні вісті й не спотикатиметься на комах та крапках? — запитує майор Фещенко.

ВІДПОВІДАЄМО:

Така вже видно «епха» настала у Снятині, що дикторові т. Богомаз «перешкаджають» коми та крапки, а автори об'яв і плакатів «висвітлюють» на стінах свою високу неосвіченість. Прокурор і суд тут нічим не зарадять. Потрібні більш радикальніші заходи: всіх винних посадовити на лаву першого класу початкової школи й засудити їх на десять років середньої освіти. І щоб присуд був остаточний і не підлягав оскарженню.

ВИПРАВТЕ ПОМИЛКУ САМОТУЖКИ

Наш кінотеатр користується електроенергією Менської електростанції, яка стоїть через відсутність пального й мастила. Разом із електростанцією «стоїть» і кінотеатр. А я дістав догану від Чернігівського Облуправління кінорікації за невиконання плану. Де ж справедливість? — запитує директор Менського (на Чернігівщині) кінотеатру т. Шильштут.

ВІДПОВІДАЄМО:

Тут діло не в справедливості, а в оперативності. Облкомунгосп погано керує своєю периферією, і менські комунгоспівці досі сидять без догани за простій електростанції. А начальник Чернігівського Облуправління т. Пінчук оперативніший і догану вам виніс. Незаслужену? Ніколи т. Пінчукові розбиратись у таких тонкощах. Його діло керувати. А вам на місці видіти, хто заслуговує на догану. Коли не ви, а комунгоспівці, запакуйте листом Райкомунгоспові, мовляв, пересилаю, як помилково заслану. Цим виручите Чернігівський Облкомунгосп і збережете славу т. Пінчука, який оперативно керує своєю периферією й дбає про її процвітання.

КОРИСНІ ПОРАДИ

Жарт

Шукай свій голос повсякчас —
І не шукай котурнів.
Бійсь незаслужених образ —
Не ображайсь на дурнів.
Ніколи словом не блуди,
Не будь сумний на святі.
Зрїкайся молока й води —
Як є вино у хаті.

Щоб в хаті миру не втрачати,
Зважай на поведінку:
Ніколи не шукай дівчат,
Як маєш вірну жінку.
Коли ж оцей повчальний жарт
Побачиш ти у «Перці»,
То зайвої пихи не варт
Тобі носити в серці!
Теревь МАСЕНКО.

ЛЬВІВСЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК

У номері за 15 вересня ц. р. львівської газети «Вільна Україна» читаємо рецензію з постанови опери Росії «Севільський цирюльник». Рецензент констатує:

«Дух моралі, що визволяється від опіки смішних і жадібних представників духовного і світського суспільства XVII—XVIII віків, насичує собою комедії Бомарше, на сюжет якої (?) композитор Росії написав комічну оперу «Севільський цирюльник», в якій відображається життя цих людей, їхні кращі сторони і пороки».

Так і не встановивши «кращих сторін» смішних і жадібних людей, рецензент продовжує:

«Партитура опери сповнена поезією і драматичною зав'язкою».

Чудо, не партитура! Партія контрабасу сповнена у ній поезією, а партія волторни — драматичною зав'язкою.

Але йдімо далі:

«Партію Розіни веде артистка Жубр. У вокальному мистецтві ця партія вимагає великої техніки».

У вокальному. Гм, а ми думали, бідолашні, що партія Розіни вимагає ще вміння грати на скрипці, фаготі і цимбалах...

Але далі, далі:

«Заслужений артист УРСР Рибалкін М. В. показав себе і хорощим драматичним актором, розкривши внутрішній світ палкої, захоплюючої натури великосвітської людини — графа Альмавіви».

Гей, який жаль, що у нас перевелися великосвітські люди: графи, барони і князі. Бо й де ж тепер мріяти нам про «внутрішній світ палкої, захоплюючої натури». Де вже його знайти нам сіромахам у собі. Тік, принаймні, вважає автор рецензії. Добре, але навіщо в такому разі Бомарше написав «Весілля Фігаро», а Росії «Цирюльника»?..

Та читаймо далі:

«Просто і виразно грає під управлінням диригента Рисмана оркестр, створюючи надійну основу сценічної дії, образи якого дані в партитурі Росії».

Чуєте? Вже Росії пророчим оком бачив оркестр Рисмана, дякуючи в партитурі (!) його образи...

Далі дізнаємось, що в декораціях художника Ниріда «яскраве звичайно почуття епохи, стилю і місця дії», та що в нього.

«Все зроблене з умінням будувати декоративний фонд»

Досить! Кажучи мовою деяких наших рецензентів, рецензент «Севільського цирюльника» дає яскравий образ невміння будувати рецензійний фонд, партитура його рецензії сповнена самими пороками, сам він пише непросто і невиразно, не створюючи надійної основи... здорового глузду.

Висловлюючись коротше: краще було, краще було не писати.
Ярослав ГАЛАН.

ДУСЯ

Капітан Кротов почував себе на сьомому небі. Він помолодшав, посвіжішав і 20-літню різницю між його віком і віком дружини вважав за дрібницю, не варту уваги.

Суворі критики могли б переконливо довести, що молода дружина Кротова — Дуся так схожа на Венеру Мілоську, як сам сорокалітній, весь у зморшках Кротов — на Аполлона. Але ще Возний з «Наталки Полтавки» сказав, що «любов тее тое як його усе рівняє», і по-юнацькому закоханий Кротов прирівнював свою Дусю до Венери. Справедливості ради, мусимо сказати, що Дуся мала і деякі переваги над грецькою богинею. Усі олімпійські боги не змогли б на голові Венери збудувати таку складну, багатопверхову зачіску, яку носила Дуся; якщо Венера ходила переважно в чому мати народила, то Дуся все таки носила коротке платтячко, так що і від одягу богині недалеко відійшла і на вулицю могла вийти, а коли б на ноги грецької богині одягати ті розмальовані колодки, в яких Дуся навіть танцювала, то я певен, що Венера б відчувала себе, як корова на льоду.

Усе подобалось Кротову у молодій дружині, і він був певен: увесь світ задрить, що в нього така молода і до неможливості білява дружина.

А коли Дуся, розчарована з затягування якоїсь покупки, подитячому надувши губки, говорила свою улюблену фразу:

— Татко, ти мене мало любиш! —

капітан Кротов, ігноруючи хронічний біль у попереці, падав навколішки, клявся у протилежному і відчував себе власником найдорогоціннішого скарбу в світі.

Чи треба ж говорити, що коли Кротов, закінчивши відпустку, поїхав на фронт, крім щирого запевнення у довічному коханні, він залишив Дусі атестат і свою холостяцьку квартиру, тепер набиту подушечками, флакончиками, дзеркальцями.

Апарат Наркомзв'язку не міг поскаржитись, що Дуся переобтяжувала його листами до Кротова в армію. Писала вона, як кажуть, раз на рік і то у високосний, переважно тоді, коли Дусі не вистачало грошей на систематичне лікування свого ніжного, підірваного розлукою здоров'я. А згодом і зовсім перестала писати.

Стурбований Кротов якось дістав відрядження до рідного міста.

— Що тут дають?

— А сьогодні в опері Ленський «півнів», кажуть, пускатиме.

І тут з'ясувалась причина мовчанки Дусі. В записці, що лежала на вікні, Дуся писала Кротову, що вона помилилась, бо справжню любов відчула, лише познайомившись з майором Свиридовим, з яким і поїхала на курорт лікуватись.

Спочатку Кротов не вірив, але, глянувши на кімнату, зрозумів, що це справді так: не було не тільки подушечок, флакончиків і дзеркалець, не було дивану, ліжка, столу, стільців...

Написавши Свиридову—своєму сусідові по квартирі — довгого докірливого листа, Кротов з важким серцем повернувся на фронт.

За місяць від Свиридова прийшла відповідь. Той писав, що докір Кротова запізнився, бо за два тижні перебування на курорті Дуся відчула непереможну любов до директора «Гастронома» Криштафовського. Адресу директора «Гастронома», з яким жила тепер Дуся, Свиридов запобігливо повідомляв.

Лист від Криштафовського, до якого написав Кротов, був лаконічний і яскравий. Він не називав Дусю по імені, але термінологія, вживана директором, відразу давала зрозуміти про кого йде мова. Він сповіщав, що «на щастя здихався її, і вона вийшла заміж за якогось кіношника, захопивши з собою плаття першої дружини».

Рік Кротов не чув про Дусю. Демобілізувавшись, він повернувся до рідного міста. Якось ідучи по вулиці, йому здалося, що він бачив Дусю в розкішній машині, яка промайнула центральною вулицею.

Недавно він зайшов до комісійного магазину. Перед стійкою побачив якихось чоловіка й жінку. Він—низенький, товстий і старий, щось бубонів, а вона зацікавлено розглядала чорнобурку.

— Татко, ти мене мало любиш, — почув Кротов знайому фразу.

Так це була Дуся.

Кротов підійшов ближче. В мужчине він пізнав свого старого знайомого комерційного директора пивоварного заводу, якого судив за розтрату ще до війни, коли був суддею.

— Це ваша дружина? — звернувся Кротов до нього.

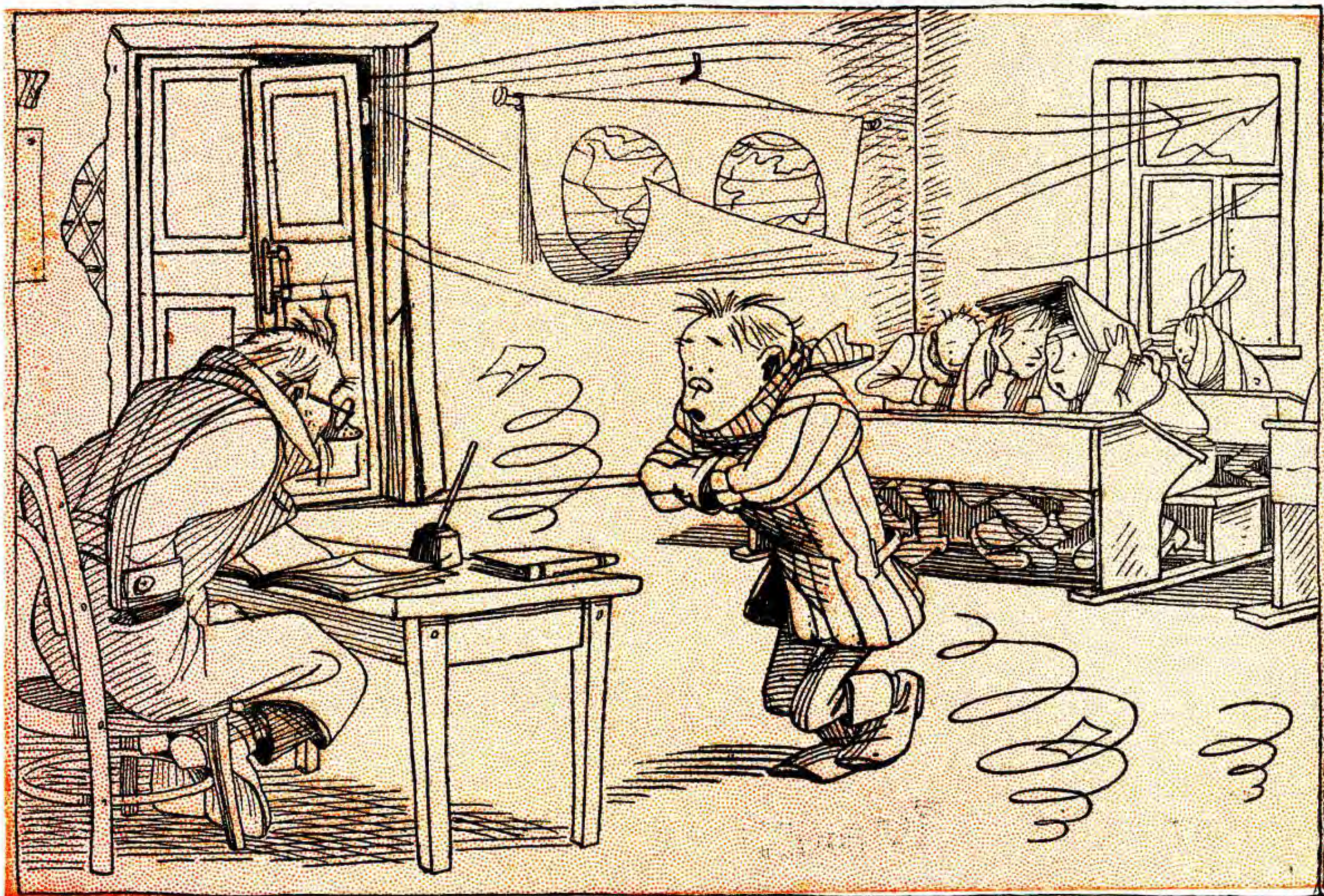
— Так, — почув непевну відповідь.

— Так вам і треба! — з насолодою промовив Кротов і вийшов з магазину.

Юрій ДОЛЬД.

Малюнок худ. Грі.

В Гулалівці, Котовського району на Дніпропетровщині, школа зовсім не готова до зими.

— З якого боку сьогодні дме вітер?
— З двох боків: з дверей і з вікна!

ДО АЛЬБОМУ ЗНАЙОМІЯ

Ой, як придумати відразу:
Чого в житті Вам побажати?!
Бажаю бути заводом бази,
Чи в «Розтратпромі» торгувати.
Та прошу пам'ятати при тому,
Що я хороший Ваш знайомий.
Дід КАРПО.

СИЛА ПРОФЕСІЙНОЇ ЗВИЧКИ

— Бачите, цей завод не завжди ширпотреб випускав. Під час війни в нього були інші замовлення.
— Це помітно, бо канцелярські скріпки, які він зараз випускає, нагадують протитанкові іжаки.

МЕДИЧНА СЛАВА

— Чого про вашого хірурга така шалена слава біжить?
— А в нього з п'яти оперованих вмирає семеро.

ТАЛАНТ

— Мій приятель Степан Оперете справжній поет.
— Чому ви зробили такий висновок?
— Він навіть найбуденніші промови виголошує п'ятистопним ямбом.

КРИТИК

Люблю я добре критикнути
На зборах хоч кого:
Вбиральницю свою, Анюту,
Кур'єра теж свого,

І сторожа Павла й друкарку,
І конюха і всіх.
Аж їм буває дуже жарко
Від виступів моїх.

Але начальника не можу,
Бо це ж... ну, як же... гріх!
Самі ж ви знаєте — не гоже
Таке та ще при всіх.

Але, коли й мене, звичайно,
Хтось з нижчих критикне
(Я теж, ви знаєте, начальник).
Тому це не мине!

Хоч я на зборах ані слова,
Я потім, в другий раз,
Оце і вся моя промова,
Щоб попередити вас.

Микола РЕШЕТНИК.

**ВИКОРИСТАТИ Б ВОДОЛИВА
ЗА ПРИЗНАЧЕННЯМ**

— Річка у нас пересохла, от біда. Як би цього доповідача коло нашого водяного млина поставити, він би нам увесь урожай змолов.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Тридцять днів стоять два трактори Н.-Білицької МТС в артілі ім. Сталіна. Тридцять днів обіцяв директор МТС т. Дробанцев вислати механіка, щоб пустити трактори. Тридцять днів тільки те й чули від директора: «Завтра вишлемо механіка», «Висилаємо», «Вислали». Від МТС до артілі 25 кілометрів. Тридцять днів їде звітіль механік, Тридцять днів чоловік у дорозі. Можливо, й харчів мало взяв, голодує, бідолаха! Чи ж жарт — така далека дорога! Хоч би т. Дробанцев якунебудь погану машину дав механікові, щоб швидше приїхав пустити трактори.
Іван СУРЖИЦЬКИЙ.

Камишевахський район на Запоріжжі.

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЕЦЬ!

Пологівська райспоживспілка не видала інвалідам Вітчизняної війни, які проживають по селах, продуктів за серпень і вересень.
Якщо відомо, де ці продукти застрягли — проштовхни їх, тов. Перець, будь ласка, а коли хтось сів на них верхи — зіпхни й верхника до дідька.

Орденосець КОВТУН.

Пологи на Запоріжжі.

ТОВАРИШУ «ПЕРЕЦЬ»!

Мій лист пов'язаний з конторою зв'язку. А дехто з нашого зв'язку зв'язаний з спекулянтами. В зв'язку з цим, деякі люди поводяться розв'язно: газети тут інколи не посилають передплатникам, а зав'язують зав'язкою і продають на базарі.
Розв'яжи справу, чи не можна зв'язати зв'язківців, які зав'язли у зв'язках із спекулянтами?
Н.-Воронцовка, Херсонської області.
Ів. ШОРОХА.

**З БАТУМІ, З ВЯТКИ, З НАД ДЕСНИ,
ДАРМА — РОБОЧІ ЧИ СЕЛЯНИ,**

**ІЗ СОРОК ТРЕТЬОГО ВОНИ
ЩЕ Й ПРОСЛАВЛЕНІ КИЯНИ!**

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козланок, О. Козюренко, Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 15—16 (на укр. мові). Підписано до друку 21/XI 1945 р. Стат. формат 72x105 см. 2 друк. арк. Кількість знаків в I друк. арк. 78.000.